

domsskyld som Grundlag. Følgelig staaer vi nu overfor det Tilfælde, at en enkelt Skattekrede maaske faar en højere Formueskat, end den efter Landsoverskatteraadets Mening skulde have. Hvorledes man nu vil faa dette Forhold redresseret, ved jeg ikke. Indenfor det samme Distrikt, hvor Forhøjelsen er kommet samtidig, har en anden Skattekreds ikke naaet at faa Forhøjelsen med i Formue- og Indkomstskat (*Martin Hansen*: Det er der ingen, der har naaet!). Jo, det er der, og det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har altsaa ikke rigtig forstaaet mig, det maa formentlig være min Fejl. Indenfor Sønderborg Amt har en Skattekreds naaet at faa Forhøjelsen med i Ligningen — medens den anden Skattekreds ikke har naaet det —, og dette ligger ganske simpelt i, at Forhøjelsen kom saa tidligt ud, at man kunde naa at blive færdig og lade Opkrævningen foregaa i Foraaret allerede for Bjendoms-skatternes Vedkommende. Medens jeg til at begynde med ikke rettede nogen Bebrejdelse mod Over-Skyldraadet for, at det havde foretaget Forhøjelser, hvad det jo var pligtigt til i Henhold til gældende Lov, kan jeg ikke nægte mig ved Slutningen af dette Afsnit at rette en Bebrejdelse mod Over-Skyldraadet, fordi man ikke har udsendt disse Forhøjelser paa samme Tidspunkt (*Martin Hansen*: Det kan ikke, naas). Det kunde naas, for man kunde have ladet de andre ligge, indtil man var færdig med dem alle sammen, saa havde man undgaaet den Kalamitet, at en enkelt Skattekreds har taget Forhøjelsen med i Formueberegningen et helt Aar før de andre. Her mener jeg, der med Føje kan rettes en Bebrejdelse mod Over-Skyldraadet. Det er jo meget pænt, at det ærede Medlem som Medlem af Over-Skyldraadet vil tage det i Forsvar, men dette Punkt lader sig nu alligevel ikke forsvare.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til et Punkt i den højtærede Finansministers Forelæggelsestale, hvor Ministeren talte om Forholdet mellem Formue- og Indkomstskat og Aldersrenterefusionen for Randers Amtstuedistrikt. Forholdet var det, sagde Ministeren, at Landkommunerne i dette Distrikt havde en Formue- og Indkomstskat, der var mindre end den Refusion til Aldersrenten, de fik fra Staten. Jeg tror, at hvis Ministeren vil undersøge Forholdene over hele Landet, vil det vise sig at være Tilfældet næsten overalt, at Landkommunerne har en mindre Formue- og Indkomstskat, end Statens Refusion til Aldersrenten andrager. I hvert Fald tør jeg sige, at dette er Tilfældet for Sønder-

borg Amt, endogsaa i meget stor Udstrækning. Men nu sluttede Finansministeren deraf, at Formue- og Indkomstskatten saa ikke kunde være særlig trykkende. Det samme Resultat var det ærede Medlem Hr. Lundberg i Gaar kommet til. Jeg maa sige, at jeg kom ved hele denne Udvikling til det modsatte Resultat, enten at Formue- og Indkomstskatten maatte være trykkende, eller ogsaa at Aldersrenten var meget høj i disse Kommuner. Nu har jeg hørt ærede Medlemmer paastaa, at Aldersrenten var meget lav i Landkommunerne, og at det var Bykommunerne, der var de særlig rundhaandede, og denne Bemærkning fra Finansministerens Side gav mig Anledning til at anstille nogle Undersøgelser der, hvor jeg havde Lejlighed til at kunne gøre det. Men allerede ved den højtærede Ministers Tale kom jeg til at tænke paa, at rent teoretisk kunde man jo opstille det Eksperiment, at der var en Kommune, hvor der var forholdsvis mange Aldersrentenydere, maaske de fleste, og i saa Fald maa jo en saadan Kommunes Refusion til Aldersrenten ligge meget højere end Skatten til Staten. Og ved den Undersøgelse, jeg havde Lejlighed til at gøre, viste dette sig at være Tilfældet — jeg undersøgte Forholdene i en Kommune i Sønderborg Amt og sammenlignede den med Købstaden —, og saa er det jo ganske givet, at det Forhold, som Finansministeren pegede paa, er rigtigt. Men det kunde føres videre, man kunde sige som saa, at for Købstadens Vedkommende er Formue- og Indkomstskatten adskillige Gange saa høj som den Refusion, Købstaden modtager, men det vilde ikke være rigtigt deraf at slutte, at Formue- og Indkomstskatten trykkede Købstaden mere. Naar man nemlig nu ser paa de praktiske Tal, paa den rene Praksis fra denne Landkommune, som jeg talte om, og sammenligner den med Købstaden, saa vil det vise sig, at Aldersrenten er en uhyre tyngende Byrde for Landkommunen, medens den er forholdsvis ringe for Bykommunerne. Jeg valgte den største Landkommune, der findes dernede, Broager Sogn, som i Refusion af Staten i Aar modtager 71 000 Kr. Det svarer jo til en Aldersrente af 120 000 Kr. om Aaret, og da der er 5 000 Indbyggere, bliver det til Aldersrente 24 Kr. pr. Indbygger. For Sønderborg Købstads Vedkommende stiller Forholdet sig saaledes, at Kommunen modtager 92 000 Kr. i Refusion, det svarer til en aarlig Aldersrente paa 156 000 Kr., og da Kommunen har 9 000—10 000 Indbyggere, bliver det ca. 15—16 Kr. om Aaret pr. Indbygger til